

Ka'b ibn Malik

Efter erövringen av Makkah kunde Caesar — härskaren över Bysans, som vid den tiden ansågs vara den största militära makten på jorden — inte längre blunda för muslimernas framväxande styrka. Han var djupt bekymrad över de arabiska stammarnas växande förväntningar på självständighet och deras hopp om att frigöra sig från hans styre och inflytande. Han kunde inte ignorera att stammarna vid hans gränser nu allierade sig med muslimerna.

Han drog därför slutsatsen att det hade blivit en akut nödvändighet att krossa muslimernas makt — innan de blev för starka för att kunna besegras och innan de skapade oro och uppror i de angränsande arabiska områdena. Så Caesar mobiliserade en enorm armé av bysantiner och romerska ghassanidiska stammar för att inleda ett avgörande och blodigt slag mot muslimerna.

Nyheten om denna armé nådde muslimerna, och stor rädsla spred sig i deras hjärtan. Efter att ha övervägt situationen noggrant fattade Allahs Sändebud ﷺ sitt beslut och befallde sina följeslagare att förbereda sig för krig.

Så snart muslimerna hörde Profetens ﷺ röst kalla dem till att möta bysantinerna, skyndade de sig att lyda hans order. Nästan alla muslimer svarade positivt. Endast de som hade svaghet i sina hjärtan valde att

stanna kvar. De var endast tre personer. Deras berättelse återges nedan.

En prövning från Allah

På grund av sina särskilda omständigheter var denna expedition en särskilt svår prövning, given av Allah för att pröva de troendes tro och skilja dem från de andra. Detta är Allahs ständiga vilja i sådana situationer. I detta avseende säger Han:

"Allah kommer inte att lämna de troende i det tillstånd ni nu befinner er i, förrän Han skiljer de onda från de goda..."

Koranen 3:179

Att sacka efter och hålla sig tillbaka från fullständigt deltagande i denna expedition innebar en grad av hyckleri. Närhelst Allahs Sändebud ﷺ informerades om att någon dröjde, brukade han säga:

"Låt honom vara! Om Allah vet att det finns något gott i honom, kommer Han att låta honom följa er; men om det inte är så, kommer Allah att befria oss från honom."

Ingen stannade kvar utom de som antingen hindrades av ett allvarligt giltigt skäl eller hycklarna som ljög för Allah och Hans Sändebud. Vissa av dessa hycklares dröjsmål byggde på falska ursäkter och självbedrägeri. Andra dröjde men bad inte om tillstånd att stanna.

Men det fanns **tre troende** som utan giltigt skäl stannade kvar. De var de vars tro Allah prövade — men som Han senare vände sig till i Sin barmhärtighet och accepterade deras ånger.

En av dessa troendes berättelser återges i en autentisk hadith:

Ka'b ibn Maliks berättelse

Det har återberättats av Abdullah ibn Ka'b ibn Malik — som blev Ka'bs ledsagare bland hans barn när han blev blind — att han sade:

"Jag hörde Ka'b ibn Malik berätta om händelsen kring hans uteblivande från Slaget vid Tabuk."

Ka'b sade:

"Jag var inte frånvarande från Allahs Sändebud ﷺ under någon expedition som han deltog i, förutom Slaget vid Tabuk. Jag var däremot frånvarande

från Slaget vid Badr. Men ingen person klandrades för att ha uteblivit från det. Sannerligen hade Allahs Sändebud ﷺ gett sig av i jakt på en karavan från Quraysh, och därefter inträffade vissa händelser tills Allah oväntat sammanförde de två arméerna.

Sannerligen bevittnade jag natten vid al-Aqabah tillsammans med Allahs Sändebud ﷺ — natten då vi gav vår trohetsed till islam. Och jag skulle inte byta den natten mot deltagande i Slaget vid Badr, trots att Badr anses mer betydelsefullt bland människorna.

Vad gäller min egen situation: jag hade aldrig tidigare varit starkare eller rikare än vid den tidpunkt då jag stannade kvar bakom Profeten ﷺ under den expeditionen. Vid Allah — jag hade aldrig tidigare ägt två honkameler förrän vid tiden för det slaget.”

Profetens ﷺ förberedelser inför Tabuk

Allahs Sändebud ﷺ brukade dölja sin avsikt att ge sig ut på en militär expedition genom att hänvisa till andra kampanjer, fram till dess att tiden för den verkliga expeditionen hade kommit.

Han genomförde denna expedition under en tid av extrem hetta, och det var en lång resa genom ökenlandskap. Dessutom var fienden mycket talrik. Därför klargjorde Profeten ﷺ saken för muslimerna, så att de skulle kunna förbereda sig ordentligt för expeditionen, och han informerade dem om deras avsedda destination.

Allahs Sändebud ﷺ åtföljdes av ett stort antal muslimer, så många att deras namn inte kunde skrivas ned i en bok.

Ka'b fortsätter

”Den som önskade stanna kvar antog att hans frånvaro skulle förbli oupptäckt — såvida den inte uppenbarades av Allah genom gudomlig uppenbarelse. Allahs Sändebud ﷺ företog denna expedition under en tid då frukterna hade mognat och skuggan hade blivit behaglig.”

”Allahs Sändebud ﷺ och muslimerna utrustade sig med de nödvändiga förnödenheterna. Jag gav mig också av för att förbereda mig, men jag återvände utan att ha åstadkommit något. Jag sade till mig själv: 'Jag kan förbereda mig.' Därför fortsatte jag att skjuta upp mina förberedelser. Men

människorna sysslade allvarligt med resan, tills den dag kom då Allahs Sändebud ﷺ och muslimerna gav sig av. Men jag hade inte fullbordat någon del av mina förberedelser. Jag sade till mig själv: 'Jag ska förbereda mig en eller två dagar efter hans avfärd, och sedan ska jag ansluta mig till dem.'

"Morgonen efter deras avfärd gav jag mig ut för att utrusta mig. Men jag återvände utan att ha fullbordat något. Nästa morgon gav jag mig ut igen, men återvände ändå utan att ha åstadkommit något. Detta fortsatte tills de hade skyndat vidare mot slaget, och expeditionen hade passerat. Ändå hade jag för avsikt att ge mig av och nå dem — om jag ändå hade gjort det! Men jag var inte bestämd att göra det."

"Efter Allahs Sändebuds ﷺ avfärd gick jag ut bland människorna, och det blev en källa till sorg för mig. För jag såg ingen annan än den som misstänktes vara en hycklare, eller de svaga och sjuka som Allah hade ursäktat från deltagande."

"Allahs Sändebud ﷺ kom inte ihåg mig förrän han anlände till Tabuk. Han satt bland sitt folk i Tabuk och frågade: 'Vad hände med Ka'b?' En man från Banu Salimah svarade: 'O Allahs Sändebud, han hindrades av sina kläder och sitt nöje i sina kläder och sitt eget jag.'"

"Mu'adh ibn Jabal sade: 'Vilket eländigt uttalande du har yttrat! O Allahs Sändebud, vi känner inte till något om honom utom gott.'"

"Då blev Allahs Sändebud ﷺ tyst. Medan han var i det tillståndet såg han en man klädd i ett vitt plagg — verkligt i sin substans (inte bara en ökenspegling). Allahs Sändebud ﷺ sade: 'Må det vara Abu Khaythamah al-Ansari — han var den som skänkte en mått av dadlar när munafiqun (hycklarna) hånade honom.'

Ka'b ibn Malik fortsatte:

"När jag fick veta att han hade vänt tillbaka för att återvända, greps jag av djup ångest och började därför hitta på lögner. Jag började fråga mig själv: 'Med vad kan jag undvika hans vrede imorgon?' Jag sökte hjälp hos varje person med sunt förnuft och gott omdöme bland min familj."

"När det nämndes att Allahs Sändebuds ﷺ ankomst var nära, försvann de falska ursäkterna från mitt sinne. Jag insåg att jag inte kunde befria mig från denna situation genom lögn. Jag beslutade därför att tala sanning."

"Allahs Sändebud ﷺ anlände följande morgon. Det var Profetens ﷺ vana att när han återvände från en resa, gå till moskén och utföra två rak'ah där, och sedan sitta bland människorna. När detta hade skett kom de frånvarande fram till honom. De började lägga fram sina ursäakter och svära eder därom. De var över åttio män. Allahs Sändebud ﷺ accepterade deras ursäakter, deras eder och bad om förlåtelse för dem. Dessutom överlämnade han deras hemliga angelägenheter till Allah."

"Därefter närmade jag mig honom och framförde min hälsning. Han log — leendet av en som är vred. Sedan sade han: 'Kom fram.' Jag gick därför fram tills jag satt framför honom. Sedan sade han: 'Vad hindrade dig från att följa med oss? Har du inte köpt ett riddjur?'"

"Jag svarade: 'Självklart, O Allahs Sändebud. Men vid Allah, om jag hade stått inför någon annan man bland denna världens invånare, skulle jag undvika hans vrede genom att lägga fram en ursäkt, för jag har blivit given förmågan att tala på ett vältaligt och övertygande sätt. Men jag vet att om jag yttrar en lögn idag för att söka ditt välbehag, kommer Allah sannerligen att få dig att bli vred på mig i framtiden. Alternativt, om jag informerar dig om sanningen och därigenom gör dig arg, kan jag ändå hoppas på Allahs förlåtelse. Nej, vid Allah, jag har ingen ursäkt att lägga fram. Jag har aldrig tidigare varit starkare eller rikare än vid den tidpunkt då jag försummade att följa dig.'"

"Allahs Sändebud ﷺ svarade: 'När det gäller denne man — han har talat sanning. Stå därför upp tills Allah uttalar sitt domslut i denna sak.'"

"Jag stod därför upp. En grupp män från Banu Salimah blev upprörda och började följa mig. De sade till mig: 'Vid Allah — vi har aldrig känt dig göra något fel. Sannerligen begick du ett misstag när du inte ursäktade dig inför Allahs Sändebud ﷺ på samma sätt som de andra frånvarande som ursäktade sig. Allahs Sändebuds ﷺ handling att be om förlåtelse för din handling skulle ha varit tillräckligt för dig.'

De fortsatte att tillrättavisa mig tills jag önskade att återvända till Profeten ﷺ och fabricera en lögn mot mig själv (motsäga min berättelse)."

"Jag frågade dem: 'Finns det någon annan i samma situation som jag?' De svarade: 'Ja, det finns två män som yttrade samma sak som du och båda fick samma besked som du.' Jag frågade: 'Vilka är dessa två män?' De svarade: 'Murarah ibn ar-Rabi' och Hilal ibn Umayyah al-Waqifi.'"

”Med detta uttalande syftade de på två dygdiga män som hade deltagit i Slaget vid Badr och som var föredömen att följa. När de nämnde dessa två män förblev jag därför ståndaktig i mitt ursprungliga beslut.”

”Därefter förbjöd Allahs Sändebud ﷺ muslimerna att tala med oss — alltså de tre av oss som hade försummat att följa honom.”

”Som en följd av detta undvek människorna oss och förändrade sitt beteende mot oss, tills landet där jag bodde kändes främmande, inte längre som det jag kände. Vi förblev i detta tillstånd i femtio nätter. Vad gäller mina två följeslagare — de höll sig instängda i sina hem och satt där gråtande. Men jag var den yngste och mest uthållige av de tre, så jag brukade gå ut för att be tillsammans med de andra muslimerna.”

”Jag vandrade runt på marknaderna, men ingen talade till mig. Jag gick fram till Allahs Sändebud ﷺ och framförde min hälsning medan han satt bland sina sällskap efter bönen. Jag brukade fråga mig själv: Rörde hans läppar sig när han besvarade min hälsning eller inte? Därefter bad jag nära honom och sneglade på honom i smyg. När jag var upptagen i bönen brukade han vända sig mot mig. Men när jag tittade åt hans håll, undvek han mig.”

”När denna period av avståndstagande blev lång, gick jag ut och vandrade tills jag klättrade upp på muren till Abu Qatadahs trädgård. Han var min kusin och en av de människor jag älskade mest. Jag framförde min hälsning till honom, och vid Allah — han besvarade inte min hälsning. Då sade jag: ’O Abu Qatadah, jag ber dig vid Allah — vet du att jag älskar Allah och Hans Sändebud?’ Han förblev tyst. Jag vädjade till honom vid Allah en andra gång, men han förblev tyst. Sedan svarade han: ’Allah och Hans Sändebud ﷺ vet bäst.’

Då strömmade tårarna från mina ögon. Jag vände mig bort och klättrade över muren.”

Brevet från Ghassan

Han fortsatte:

”Medan jag gick på marknaden i Medina såg jag en kristen bonde från Sham, som hade rest till Medina för att sälja sina varor. Han sade: ’Vem kan visa mig vägen till Ka‘b ibn Malik?’ Människorna började peka mot mig, tills han kom fram till mig och räckte mig ett brev från Ghassans kung, i vilket det stod:”

"I brevet stod:

'Till saken: Det har nått oss att din följeslagare har behandlat dig hårt. Allah har inte gjort denna värld till en plats av förnedring och förfall för dig, inte heller till en plats av förlust och ruin. Följ därför med oss, så ska vi skänka dig trygghet och tröst.'"

"När jag läste brevet sade jag till mig själv: 'Även detta är en prövning som har placerats framför mig.' Jag lade därför brevet i ugnen och tände eld på det."

"När fyrtio av femtio nätter hade passerat kom en budbärare från Allahs Sändebud ﷺ till mig och sade: 'Allahs Sändebud ﷺ befäller dig att hålla dig borta från din hustru.' Jag sade: 'Ska jag skilja mig från henne, eller vad ska jag göra?' Han svarade: 'Nej, håll dig borta från henne och närma dig henne inte. Profeten ﷺ har gett samma befallning till dina två följeslagare.'

Jag sade därför till min hustru: 'Gå till dina föräldrar och stanna hos dem tills Allah dömer i denna sak.'"

Hilal ibn Umayyahs hustru och Ka'bs beslut

Ka'b sade:

"Hilal ibn Umayyahs hustru kom till Allahs Sändebud ﷺ och sade: 'O Allahs Sändebud, Hilal ibn Umayyah är en gammal man som inte kan ta hand om sig själv. Han har inte heller någon tjänare. Skulle du motsätta dig att jag tjänar honom?' Han svarade: 'Nej, men han får inte närma sig dig.'

Hon sade: 'Vid Allah, han har ingen som helst lust till något. Vid Allah, han har inte slutat gråta sedan denna sak började fram till nu.'"

"Några av mina familjemedlemmar sade till mig: 'Varför söker du inte tillstånd från Allahs Sändebud ﷺ angående din hustru, så som han gav tillstånd till Hilal ibn Umayyahs hustru att tjäna honom?'

Jag svarade: 'Vid Allah, jag ska inte söka tillstånd från Allahs Sändebud ﷺ angående henne. Jag vet inte vad han skulle säga om jag bad om tillstånd medan jag fortfarande är en ung man.'"

”Jag förblev i detta tillstånd i ytterligare tio nätter, tills femtio nätter hade fullbordats sedan han hade förbjudit människorna att tala med oss.”

Den femtionde natten — lättnadens budskap

”På morgonen av den femtionde natten utförde jag fajr-bönen på taket av ett av våra hus. Jag befann mig i det tillstånd som Allah nämner i Boken:

’Min själ hade blivit trång, och jorden hade blivit trång för mig trots sin vidsträckthet.’”

”Plötsligt hörde jag en klar röst från riktningen av berget Safa. Någon ropade med sin högsta röst: ’O Ka‘b ibn Malik, jag ger dig glada nyheter!’ Jag föll ned i sujud. Jag förstod att lättnaden från denna prövning hade kommit och att Allahs Sändebud ﷺ hade meddelat att Allah hade accepterat vår ånger.”

”Efter fajr-bönen började människor komma för att gratulera oss, och budbärare gav sig av till mina två följeslagare. En ryttare red mot mig för att gratulera mig, och en man från stammen Aslam sprang uppför berget för att ropa ut nyheten. Jag hörde hans röst innan ryttaren nådde mig. När mannen vars röst jag hade hört kom fram till mig med de glada nyheterna tog jag av mig mina kläder och gav dem till honom. Vid Allah, den dagen ägde jag inga andra kläder, så jag lånade två plagg, klädde mig och begav mig till Allahs Sändebud ﷺ.”

”Människor mötte mig i grupper och gratulerade mig till att Allah hade accepterat min ånger. De sade: ’Vi gratulerar dig till att Allah har accepterat din tawbah.’”

”När jag gick in i moskén satt Allahs Sändebud ﷺ där, omgiven av människor. Talhah ibn Obaydullah skyndade fram till mig, tog min hand och gratulerade mig. Vid Allah, ingen av Muhajirun reste sig för att möta mig utom han, och jag kommer aldrig att glömma Talhahs handling.”

Profetens ﷺ ord

”När jag hälsade på Allahs Sändebud ﷺ var hans ansikte strålande av glädje, och han sade: ’Jag ger dig de glada nyheterna om den bästa dag du har upplevt sedan din mor födde dig.’

Jag frågade: ’Är detta från dig eller från Allah?’ Han svarade: ’Det är från

Allah.”

”Närhelst Allahs Sändebud ﷺ blev glad, lyste hans ansikte upp tills det liknade en bit av månen. Vi kände igen detta som ett kännetecken hos honom. När jag satt framför honom sade jag: ’O Allahs Sändebud, som ett uttryck för att min ånger har accepterats ska jag skänka hela min förmögenhet i välgörenhet för Allahs och Hans Sändebuds skull.’

Allahs Sändebud ﷺ svarade: ’Behåll en del av din förmögenhet, för det är bättre för dig.’

Jag sade: ’Jag ska behålla en del av min förmögenhet i Khaybar. O Allahs Sändebud, sannerligen har Allah räddat mig från denna prövning eftersom jag talade sanning. Min ånger innebär därför att jag endast ska tala sanning så länge jag lever.’”

”Vid Allah, jag känner inte till någon bland muslimerna som Allah har välsignat för att tala sanning mer än mig själv, från den stund då jag yttrade dessa sanningens ord till Allahs Sändebud ﷺ. Och jag har aldrig avsett att yttra en lögn från den stund jag sade dessa ord till Allahs Sändebud ﷺ fram till denna dag. Dessutom hoppas jag att Allah ska skydda mig från att yttra falskhet under resten av mitt liv.

Allah uppenbarade versen till Sin Sändebud:

’Allah har förlåtit Profeten, de Muhajirun och de Ansar ... var med dem som är sanningsenliga ...’

Koranen 9:117-119

”Vid Allah, efter att ha väglett mig till islam har Allah inte skänkt mig någon gåva — större i betydelse — än min sanning till Allahs Sändebud ﷺ och att jag inte ljög för honom. För jag skulle ha förstört mig själv, så som de som ljög förstörde sig själva.

Allah tillskrev dem som ljög en beskrivning mer ond än någon annan Han tillskrivit någon individ, när Han uppenbarade Sin uppenbarelse. Allah, Välsignad och Upphöjd, sade:

’De svär vid Allah för er när ni återvänder till dem, så att ni ska vända er bort från dem. Vänd er därför bort från dem. Sannerligen är de orena, och Helvetet är deras boning — som belöning för det de brukade förvärva. De (hycklarna) svär för er (muslimer) för att ni ska vara nöjda med dem, men

även om ni är nöjda med dem, så är Allah sannerligen inte nöjd med de trotsiga.’

Koranen 9:95–96”

De tre som talade sanning

Ka‘b fortsatte:

”Vi tre som försummade att delta skilde oss från dem vars ursäkter accepterades av Allahs Sändebud ﷺ när de svor eder inför honom. Han accepterade deras trohetslöfte och bad om förlåtelse för dem. Men Allahs Sändebud ﷺ sköt upp vårt fall tills Allah dömde i saken. Om detta sade Allah:

’Och Han förlät även de tre som blev kvar ...’

Koranen 9:118

I denna vers syftar Allah inte på vår uteblivna medverkan i expeditionen, utan på uppskjutandet och fördröjningen av Allahs Sändebuds ﷺ dom i vår sak — till skillnad från dem som svor eder och ursäktade sig, och vars ursäkter accepterades av Allahs Sändebud ﷺ.”

Profetens ﷺ vanor vid avfärd och återkomst

I en annan återberättelse: Allahs Sändebud ﷺ gav sig av mot Tabuk på en torsdag — han brukade älska att resa på en torsdag.

I ytterligare en återberättelse: Han brukade inte återvända från en resa annat än på dagtid före middagstid. Vid ankomsten gick han till moskén och utförde två rak‘ah, och därefter satte han sig.”

(Bukhari 4418, Kitab al-Maghazi; Muslim 2769, Kitab at-Tawbah)

De fattiga som inte kunde delta

Vad gäller de fattiga och behövande — även de kom till Allahs Sändebud ﷺ av längtan efter att delta i den välsignade jihad. Men Allahs Sändebud ﷺ kunde inte finna riddjur åt dem, och de vände tillbaka, bedrövade, med tårarna rinnande över att de inte kunde delta. Om dem sade Allah:

’Ingen skuld faller på dem som kom till dig för att få riddjur, och du sade: ”Jag kan inte finna några riddjur åt er”, och de vände tillbaka med ögon som flödade av tårar av sorg över att de inte fann något att bidra med.’

Koranen 9:92

De som var med utan att vara där

Om dem sade Allahs Sändebud ﷺ till sina följeslagare när de återvände till Medina:

'I Medina finns män som, trots att de blev kvar på grund av giltiga ursäakter, ändå var med er hela tiden. Varje gång ni passerade en dal eller vandrade en väg, var de med er.'

De sade förvånat:

'Menar du att de gjorde det medan de fortfarande var i Medina?'

Han sade:

'Ja, även om de är i Medina.'

KORANEN & SUNNAH

- [Muslimens skyldighet att ha taqwá och att ge Profetens ﷺ ord företräde](#)
- [Förbudet mot att sätta sig före Allah och Hans sändebud \(ﷺ\)](#)
- [Sunnah - dess förståelse](#)
- [Att Följa Sunnah: Vägen till Islamisk Enhet och Andlig Trygghet](#)
- [Dygden av att följa Sunnah - En islamisk påminnelse från de klassiska lärda](#)
- [Ingen Sunnah utan Jamā'ah - Ingen Jamā'ah utan Sunnah](#)
- [Den ärofyllda ställningen för den som följer Sunnah](#)
- [Sunnahs grundprinciper](#)
- [Sunnahs plats i Islam - varför vi inte kan klara oss utan den](#)
- [Handlingar som upphäver en individens Islam](#)

[Biblioteket \(24\)](#) [Blandat \(1580\)](#) [Bönen \(21\)](#) [Bönetider \(95\)](#) [Familj](#)

[\(3\) Koranen \(859\)](#) [KORANENS BUDSKAP \(115\)](#) [Sunnah \(1517\)](#) [Tawhid \(7\)](#)

[40-Nawawi](#) [al-Albani](#) [al-Bukhari](#) [al-Husari](#) [al-Koran](#) [al-Othaymin](#) [al-Sunnah](#) [Ali ibn Abi Taleb](#) [as-Salat](#) [as-Sawm](#) [as-Sunnah](#)
[A'lam al-Sunna](#) [al-Manshūra](#) [BÖNEN](#) [Bön](#) [Bönetider](#) [Dajjal](#) [det förflutna](#) [det nästkommande](#) [De utvalda](#) [De ödmjukas bön](#) [DJJAL](#) [Enkel förklaring](#) [FASTAN](#) [fasta och hälsa](#) [fredagspredikan](#) [Följeslagare](#)
[Hadith](#) [Hadither](#) [Hajj](#) [Halal](#) [Haram](#) [Historia](#) [ibn al-Qayyim](#) [Ibn Baz](#) [Ibn Majah](#) [iftar](#) [Imam Muslim](#) [islam](#) [islamic](#) [islamister](#) [Islams historia](#) [i'jaz al-Qur'an](#) [KAPITEL 1](#) [KAPITEL 2](#) [KAPITEL 3](#) [KAPITEL 4](#) [KAPITEL 5](#) [KAPITEL 21](#)
[KAPITEL 23](#) [KAPITEL 24](#) [KAPITEL 87](#) [KAPITEL 88](#) [KAPITEL 91](#) [KAPITEL 99](#) [KAPITEL 100](#) [KAPITEL 101](#) [KAPITEL 102](#) [KAPITEL 103](#) [KAPITEL 105](#) [KAPITEL 106](#) [KAPITEL 107](#) [KAPITEL 108](#) [KAPITEL 109](#) [KAPITEL 110](#) [Kapitel 111](#) [KAPITEL 112](#) [KAPITEL 113](#) [KAPITEL 114](#) [Koran](#) [Koranen](#) [KORANEN](#)
[BERÄTTAR](#) [Koranen på svenska](#) [Koranens budskap](#) [Koranvetenskap](#) [kvinnan](#) [laylat al-qadr](#) [Muhammad](#) [muslimer](#) [Män runt om profeten](#) [Omar Othaymin](#) [PDF](#) [Profeten](#) [Profeten sa](#) [Profeten sade](#)
[profetens följare](#) [Profetens Sirah](#) [RAMADAN](#) [Sahaba](#) [Sahabah](#) [Salah](#) [Salat](#) [sira](#) [Sirah](#) [Souhur](#) [Sunnah](#) [tawhid](#) [Tro](#) [Vägen till Koranen](#)
[أعلام السنة المنشورة](#)